

Makul doktor / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı

написано kitapçı | 22 января, 2025

Makul doktor / dedektif hikaye DOKTOR HİKAYELERİ: MAKUL DOKTOR

İnsanların makul hayatlar yaşadığımızı düşünmesini isteriz. Hayatlarımız makul olmasa da, öyleymiş gibi davranırız. Canımız sıkkınken arkadaşlarımızdan saklarız, sevdiğimiz bir insana kızgınsak bunu onun yüzüne söylemez, her şey normalmiş gibi davranırız. Böylece, önünde sonunda her şeyin normale döneceğini biliriz. Ya da öyle olacağını umarız.

Kırkklı yaşlarımda bekar olmam çevrem tarafından pek makul karşılanmasa da, seçtiğim makul meslek sayesinde inandırıcı bahaneler üretebiliyorum. Okulu ve askerliği bitirip doktor olarak atandıktan sonra çevrem evlenmeme yönelik tüm ısrarlarını da yine benzer bahanelerle savuşturmuştum. Nöbetler, uzun çalışma saatleri, işimde iyi olmayı istemek... Bekarlık ve estetisyonluk, bana bol para ve rahat bir yaşam getirdi. Ama ne para, ne insanların hayatına iyi yönde müdahale etmek beni mutlu etmedi.

Kötü yöndeki müdahalelerimin verdiği hazzıysa hiçbir şeyden alamadım. Aslında, tıp fakültesinde ilk kez kadavra gördüğünde bütün öğlen yemeğini çıkartan birisi için yaptığım şey hiç normal değil.

Uzmanlığımı alıp kendime biraz vakit ayırabildikten sonra resme merak sardım. Önceleri sadece sergi gezmekten ibaret olan merakım, daha sonraları bir şeyler çizme hevesine dönüştü. Uzun süre devam ettiğim kurstan öğrendiklerim cerrahi hassasiyete alışkın ellerimle birleşince, değişik şeyler ortaya koymaya başladım.

Başlarda hayal gücünden faydalandım. Yıkık şehirler, yanmış

evler, terk edilmiş hastane veya hapishane odaları... Özellikle sanki yüzlerce yıldır işgal altında ve savaşın ortasındaymış gibi görünen şehirler çizmekten aldığım zevkle epey vakit geçirdim. Bu sırada, mesleğimin de verdiği çevreyle sanat dünyasına da ufaktan adım atmaya başladım.

Eğer iyi bir doktorsanız ve özellikle de cerrahsanız, bir de üstüne bekarsanız çevreniz ummadığınız kadar geniş olabiliyor. Ruhlarının çirkinliğini fiziksel kusurlarını düzelterek saklayabileceğini sanan ve sadece doğdukları için bile aşırı zengin olan hastalarım sayesinde galeri sahipleri ve eleştirmenleri dost edinmem pek de zor olmadı. Bunun sonucunda özel bir sergide ilk kişisel sergimi açmam da uzun sürmedi.

DOKTOR HİKAYELERİ: MAKUL DOKTOR DEVAM EDİYOR

Açtığım ilk sergi, sanat camiası kısıtlı olan bir şehirde büyük bir yankı uyandırdı diyebilirim. Yıkıntıları resmetmekteki başarım, sergiyi ziyaret edenlerin mimar olduğumu düşünmelerine sebep oldu. Anlaşılan sadece resim yapmakta ve renk kullanımında değil, binaların nerelerinin daha önce yıkılacağını, nerelerin yosun tutup nerelerin ne kadar ufalanacağını tahmin etmekte de başarılıymışım.

Bunlar içimdeki açlığı bastırmaya yetmez olunca, bu mekanlara cesetler eklemeye başladım. Deforme olmuş, çürümüş cesetler. Kopmuş uzuvlar, dökülmüş iç organlar, ufacık yerlerde dahi hiçbir detayı atlamadan. Bu detayları ekleme isteğim iç mekanlara daha çok yönelmeme sebep oldu. Bazen yeni işlenmiş bir cinayeti resmediyordum, bazense günlerce süren bir işkencenin sonucunu.

Önceki sergim yeterince ilgi görmemiş ve bana iyi bir çevre katmamış olsa, bu eserlerimi sergilemem sanırım mümkün olmazdı. Ancak bir şekilde ikinci sergimi açmayı başardım. Bu sergi en az birincisi kadar ilgi ve onun getirdiği takdir kadar kınama gördü.

Daha sonra tüm ilgimi sadece bu cesetleri çizmeye

yoğunlaştırdım. Vücutlardaki her bir işkence izini, her bir kanamayı, her bir travmayı çizerken çok büyük keyif aldım. Yüzülmüş derilerin altındaki kas dokuları, derin yaralar, morluklar çizmek beni neredeyse erotik bir şekilde tatmin ediyordu. Bu sefer sergi açmak öncekinden de zor oldu, ancak ben de resme olan ilgimi kaybedip resmettiğim şeyleri yapmayı seçtim.

Kurbanlarımı nasıl seçtiğimi ve nereden bulduğumu anlatmama çok da gerek olduğunu düşünmüyorum. Kendimi seri katil olarak görmüyor olsam da, pek çoğuyla kurban profilimizin aynı olduğunu söylemem sanırım yeterli olur.

Resme ilk başladığımda daha fazla keyif alabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünmüştüm, ama ne kadar yanıldığımı şimdi anlayabiliyorum. İşkence yaptığım kadınların, bazen de erkeklerin, yüzlerindeki çaresiz ifadeyi görmek, çılgınlıklarına karışan boş tehditlerini dinlemek adeta bedensel bir haz veriyor.

Kusursuz cinayet yoktur diyenler haklılar. Çözülebilen hiçbir cinayet kusursuz değildir. Ancak benimki gibi durumlarda, kimse haberdar olmadığı için, ortada cinayet falan yoktur. Sadece, peşinden kimsenin gitmediği kaybolan insanlar vardır.

İşte ben bu yüzden bir seri katil değil, makul bir hayatı olan sıradan bir cerrahım.

Türker BEŞE.

21.02.2016 – 26.08.2016.

Ankara. Detektiv proza